బుడ్డి

"కోడి కొక్కొరోకో అనును."

"మేక మే మే అనును."

"కప్ప బెకబెక మనును."

"ఏనుగు...ఏనుగూ.. ఏమనునో మరిచిపోయానే... తాతయ్యా...ఓ తాతయ్యా...ఏనుగు ఏమనునూ!" కథ రాస్తూన్న కలం ఆగిపోవడంతో బుడ్డి తాతయ్యని సలహా అడిగాడు.

"రామకోటి రాసుకుంటున్నాను అల్లరి చేయకండి" అని అప్పటికి అరడజనుసార్లు కోపంచేసిన తాతయ్య ఎందుకో కోపం లేకుండానే శాంతంగా జవాబిచ్చాడు ఇలా:

"అడవిలో వుండే ఏనుగు ఏమంటే ఇప్పుడు నీకెందుకురా!"

"కావాలి, తాతయ్యా" గారాబం పోయాడు బుడ్డి.

“ఏనుగు భోంకరించును రా, బుడ్డి! నే చెపుతున్నా గా-రాయి.”

నాయనమ్మ అయిన సోమిదేవి తులసిపూజ చేస్తూనే చెప్పింది

“నీ బొంద ఏనుగు భోంకరించును కాదు...ఘీంకరించును.”

తాతయ్య కళ్ళజోడు సవరించుకుంటూ భార్యవైపు చూడకుండానే అన్నాడు.

“నా మాటకీ, మీ మాటకీ ఏమంత వ్యత్యాసం ఉంది గనకా మీ రంత ఈసడించడానికీ! ఐనా నేనంటే ఏనాడు గౌరవం ఉండేడిసిందిలే...” వణుక్కుంటూనే వెళ్ళిపోయింది వంట ఇంట్లోకి.

తాతయ్యకి రానే రామకోటిమీద మనసు నిలవలే. మనుమడిని ఎగా దిగా చూస్తూ అన్నాడు:

“ఇంతకీ ఏనుగు ఘీంకరిస్తూందో, భోంకరిస్తూందో తెలియకుండానే పదో తరగతి ఎలా పాసైనావురా!”

“ఆ, ఏ మూడో క్లాసులోనో చదివానే అనుకో! ఇంకా గుర్తు ఏం ఉంటుంది? అదంతా వరేగానీ, తాతయ్యా, నే నో కథ రాశాను. చదువుతాను వినవూ?”

“ఏమిటీ! ఓ వైపు పరీక్షలు వచ్చిపడుతూంటే చదువు మాని కథలు రాస్తున్నావా! కథలు. ఒరే, పదో క్లాసు చదివిన బుడ్డివెధవ్వి-నీ వేం కథలు రాస్తావురా? నోరుమూసు

కుని చదువుకో. అసలు కథలూ, కావ్యాలూ రాయాలంటే మాటలా! తెలుగులో ఎన్నెన్నో మహాకావ్యాలు ఉన్నాయి. అవన్నీ చదివి బాగా అర్థం చేసుకుని, వ్యాకరణం ఒంటపట్టించుకుని.. ఛందస్సు అంటే ఏమిటో-ఇలా ఇంకా ఎన్నెన్నో విషయాలు క్షుణ్ణంగా తెలుసుకొని ఆ తరవాత కథలూ కాకరకాయలూ రాయడానికి ప్రయత్నిద్దువుగాని. నోరు మూసుకుని చదువుకో. ఫో...లోపలకి. పాఠం పుస్తకం తీసుకో!"

బుడ్డి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. వంటయింట్లో ఉన్న సోమిదేవమ్మకి కడుపు తరుక్కుపోయింది. ఆవిడ ఏ కష్టాన్నైనా భరించగలదు గాని, ఒక్కగాను ఒక్క కొడుకు శ్యామలరావు. అతని ఏకైకపుత్రుడు బుడ్డి (శ్యామ్‌ప్రసాద్) దుఃఖం చూడలేదు ఆవిడ.

'భోజనానికి లేవండి' అని భర్తనిపిలవాలని వచ్చినా ఆ మాట మరిచిపోయి భర్తతో తగూకి దిగింది.

"చంటివెధవ ఓ కథ రాస్తా అంటూ ఉబలాటపడితే అంతలా వాడిని నిరుత్సాహపర్చాలా! 'అలాగే' రాయరా, అంటూ ఒక్క మాట అంటే సరిపోలే!"

సాగదీస్తూ అంది సోమిదేవమ్మ.

"మామ్మా, మన బుడ్డి వాళ్ళకాలేజీ మాగజైన్‌లో నాలుగు కథలు రాసి విజయ్, అజయ్, చక్రవర్తి, శ్రీధర్ అంటూ నాలుగు పేర్లుపెట్టి పంపాడు."

అప్పుడే ట్యూషన్ నించి వచ్చిన తమ్ముడి రహస్యం బట్టబయలు చేసేసింది.

"చేస్తే చేశానులే. నీ కథలు ఒక్కటీ అచ్చుకాక నిన్నే వెతుక్కుంటూ తిరిగి వచ్చాయిగా-సిగ్గులేదు" బుడ్డి అక్కని వెక్కిరిస్తూంటే అనూరాధకి వళ్లు మండిపోయింది.

"ఏడిశావ్!" కచ్చ పట్టలేక అందరూ వింటున్నారనే అక్కసుతో తమ్ముడినెత్తిన మొట్టబోయింది.

"చేసే చేశాడులే! నువ్వు మొన్న క్లాసు ఎగ్గొట్టి రాజేష్ఖన్నా సినిమాకి పదహారోసారి వెళ్ళలే!"

"నే నేం వెళ్ళలే! ప్రైవేటుక్లాసుకే వెళ్లా" అంటూ దొంగలా జారుకుంది అనూరాధ.

"తిక్క కుదిరింది" కళ్ళెగరేశాడు బుడ్డి.

"ఒరే, మీ మామ్మమాటలు విన్నావా మట్టి కొట్టుకు పోతావుగానీ వెళ్ళు. వెళ్ళి కథలుకాదు, చదువుకో. నోటుపుస్తకాలు కథలురాస్తా అంటూ ఖరాబుచెయ్యకు."

తాతయ్య వాసుందాగా మనమడికి గీతోపదేశం చేస్తున్నంత శ్రద్ధగా చెప్పాడు.

సోమిదేవమ్మకి ఒళ్ళంతా మంటలెక్కింది.

"ఒరే బుడ్డీ, ఆయన మాటకేంగానీ ఆ రాసిన కథ ఏమిటో నా చెవిన వెయ్యి-బాగుందో లేదో చెబుతాను" తాపీగా కూర్చుంది నాయనమ్మ.

"అదిగో ... నువ్వే వాడిని పాడుచేస్తున్నావు. ఇప్పుడు కథలూ కాకరకాయలూ అంటూ కబుర్లు, చెపితే చదువు గుడ్డు పెడుతుందే."

"అట్లా ఎందుకనుకోవాలి! మన బుడ్డి ఎంత పెద్ద రచయిత అయిపోతాడో! పత్రికలకే రాస్తాడో! పాటలే రాస్తాడో! రేడియోలకే రాస్తాడో, లేక సినిమాలకే రాస్తాడో వాడి భవిష్యత్తు మీరూ,నేనూ చూడొచ్చామూ! నా బంగారు తండ్రి ఇంత చిన్నప్పటినుంచే కథ రాస్తా అని ముచ్చటగా కాగితం, కలం పట్టుకున్నాడు-అదే పదివేలు."

నాయనమ్మ తన పార్టీయే అని గట్టిగా తెలుసు బుడ్డికి. అందుకే నిర్భయంగా కాలరెగరేస్తూ 'కథలు రాస్తూన్నా' అంటూ తిరుగుతూన్నాడు.

"ఏమిటే! సినిమాలకి రాస్తాడూ! నువ్వూ రాస్తావు నెత్తి నేలకేసి."

"అదిగో...అలాగే అనవద్దని లక్షసార్లు చెప్పాను. రిటైరైనా నన్ను కాల్చుకు తినటం మానవే! పుట్టిన బుద్ధి ఎలా పోతుంది! నా ఖర్మ." నిట్టూర్చింది సోమిదేవమ్మ ముప్పై అయిదు సంవత్సరాల దాంపత్యంలో ఒక్కనాడూ సంతృప్తి ఎరగనట్లుగా.

"బాబూ, కథలురాత్తున్నావా! నా కత రాయవూ" పనిమనిషి అప్పలనర్సు ఎంతో ఆశగా చూస్తూ బుడ్డిని అర్థించింది, గిన్నెలు కడిగి లోపలికి తెస్తూ.

"ఓ...రాస్తాలే, అప్పమ్మా! తప్పకుండా రాస్తా" గర్వంగా తాతయ్యవైపు చూస్తూ గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు బుడ్డీ. సోమిదేవమ్మకి ఒక్కడే కొడుకు - శ్యామలరావు. రైల్వేలో పనిచేస్తూ ఉత్తరభారతంలో ఓ మూలగా ఉండి పిల్లలిద్దరినీ తల్లిదండ్రుల దగ్గర వదిలేశాడు. తాతయ్యా, నాయనమ్మల అతి గారబంలో బుడ్డికి కథలు పిచ్చీ, అనూకి సినీమాల పిచ్చీ ఎక్కువైంది. సోమిదేవమ్మ మనమరాలికి ఆడపిల్లలంటే ఎలా ఉండాలీ, ఎలా మాట్లాడాలీ అవకాశం వచ్చినప్పుడల్లా అరగంట ఉపన్యాసం దంచేస్తుంది.

ఇంక తాతయ్య...చదువుకునేటప్పుడు విద్యార్థి ఎలా ఉండాలీ...ఏ యే నియమాలు పాటించాలీ...తన చిన్న తనంలో ఎంత కష్టపడి ఎన్ని మైళ్ళు నడిచివెళ్ళి హైస్కూల్లో చదువుకున్నదీ కథలు కథలుగా చెవుతూవుంటాడు. బుడ్డికి తాతయ్య పిలక కదులుతూంటే దాన్ని చూడడం బలే సరదా. అన్నీ చెప్పి ముసలాయనకి అసలు వీడు వినేది నా మాటలేనా అనే సందేహం వచ్చి నిలదీసి అడుగుతాడు—

"నే నేం చెప్పానురా, బుడ్డీ" అని. బుడ్డికి గాభరా ఎక్కువై—

"ఆఁ...అంతా విన్నా, తాతయ్యా. అదే... కాలే కాలేజీలో చదువుతూ ప్రేమలేఖ రాసి పళ్లూడగొట్టించు కొని...కా...కాదు...ఊడగొట్టించుకోబోయి... ఆఁ... అందుకే...మీ రలాంటి పనులు చేయకండి అని, చేతులు కాల్చుకోవద్దని చెప్పావు...అంతేగా" భయంగానే ఏదేదో

చెప్పేస్తాడు ఎక్కడో వున్న సోమిదేవమ్మ పరిగెట్టుకు వస్తుంది, "అఁ...ప్రేమలేఖలే! రాయటమే!" అంటూ.

తాతయ్యకి అరికాలి మంట నెత్తికెక్కుతుంది. రెచ్చిపోతూ అంటాడు:

"అవునే ప్రేమలేఖలే రాశాను. రాస్తాను, రాయబోతున్నాను. ఏం? ఇప్పుడు చెప్తే ఏం చేస్తావు? వదిలేసి పుట్టింటికి పోతావా? పో. మహారాజులాగా పో."

"అయ్యో, అయ్యో. నా ఖర్మ కాలిపోనూ! ఈ దిక్కుమాలిన మాటలన్నీ ఆ పసివెధవకి చెప్పి చేజేతులా పాడు చేసేస్తారా! మీ కేం, అన్నీ ఉడిగి కూర్చున్నారు. అయినా ప్రేమలేఖలురాసి పళ్లూడగొట్టించుకునేందుకు- 'పెళ్ళాంటూ' ఉంటేనా! ఖర్మగాకపోతే మీ పెళ్ళాన్ని ఎందుకయేదాన్ని? ఒరే, బుడ్డీ!" అంటూ వెతుక్కుంటుంది మనమడి కోసం.

ఇంకెక్కడి బుడ్డి! ఎప్పుడో పారిపోయి గోడుంబిళ్ళ ఆటల్లో దూరేశాడు. ఇలాంటి వాతావరణంలో పెరిగి పెద్దవాడవుతూన్న బుడ్డిలో కథకుడు కావాలనే కోర్కె విపరీతంగా పెరిగిపోయింది. ఏ పుస్తకం తెరిచినా, ఏ సినీమా చూసినా ఓ కథ రాసేయాలనే ఆలోచన అతని మెదడులో చేరి ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేస్తూంది. ఈ బాధ భరించలేని బుడ్డి తెల్లకాగితాలని తెగ బరికి పారేస్తూన్నాడు.

* * *

పరీక్షలు దగ్గర పడ్డాయి. తండ్రి దగ్గరనించి బాగా చదివి క్లాసు తెచ్చుకుంటే ట్రాన్సిస్టర్ ప్రెజంటేషను పంపుతా అనే ఉత్తరం వచ్చింది.

బుడ్డి, అనూరాధా పోటీలుపడి చదివేస్తున్నారు.

'ఫర్వాలేదు నా మనమడిది నా రక్తంకదూ! బాధ్యత తెలుసుకుని అప్పుడు కథలూ కాకరకాయలూ అన్నా పరీక్షలకి కష్టపడి చదివేస్తున్నాడు' అనుకుని బోలెడంత గర్వ పడిపోయాడు తాతయ్య.

"నా తల్లి అనూరాధకి నా పూజలూ, పునస్కారాలూ పంటబట్టాయి. రోజూ స్నానం చేయగానే దేవుడిని వెతుక్కుంటూ వచ్చి దణ్ణం పెడుతుంది. ఎలాగైనా అది నా మనమరాలు" ఎంతో సంతృప్తి పడింది సోమిదేవమ్మ.

బుడ్డి గంటనుంచి చాలా సీరియస్‌గా చదివేస్తున్నాడు.

"పోస్టు" అన్న కేకకి బుడ్డి, తాతయ్యా, అనూరాధా ఒకేసారి బయటకు పరుగెత్తుకొచ్చారు.

బరువుగా వున్న కవరు పడేసి వెళ్ళిపోయాడు పోస్టుమేన్. తిరిగివచ్చిన కథ తాలూకు కవరు చూసుకునేసరికి ఏడుపూ, సిగ్గూ, అభిమానం ఒక్కసారి ఉక్కిరి బిక్కిరి చేశాయి అనూరాధని. గిర్రున తిరిగివెళ్ళి గది తలుపు ధాం మని వేసేసుకుంది.

"ఎవరిదిరా ఇదీ!" అంటూ కవరు అటూ ఇటూ తిప్పి చూశాడు తాతయ్య.

"నాదికాదు తాతయ్యా, అక్కయ్యది. కథ తిరిగొచ్చింది" బోలెడంత గర్వంగా చెప్పాడు బుడ్డి.

"నాది కాదు" గదిలోంచే గట్టిగా జవాబిచ్చింది అనూరాధ "మరెవరిదీ మీదా! అయినా పదిహేను రోజులనుంచీ చూస్తున్నా మీ వరస. 'పోస్టు' అనే మాట వినటం తడవు పనివాళ్ళకంటేకూడా ఎక్కువగా పరిగెట్టు కొస్తున్నా రెందుకూ!" నిలదీసింది సోమిదేవమ్మ భర్తని. తాతయ్య కాస్త గాభరా పడిపోయినా అంతలోనే తమాయించుకొని, "ఆఁ, అదికాదే! మీ అన్నయ్య దగ్గరనించి ఏదైనా ఉత్తరం..."

"మా అన్నయ్య దగ్గరనించి వచ్చే ఉత్తరానికి నే ఎదురు చూడాలిగాని మీ రెందుకూ! అదికాదు. ఏదో ఉంది. ఇదిగో చెపుతున్నా ముప్ఫైఏళ్ళు పైబడ్డ సహవాసం మనది. నన్ను మస్కా చెయ్యలేరు."

ఇంతలో బుడ్డి ఫ్రెండ్ విజిలీ (సాంకేతికం) విని పరుగు తీశాడు బయటికి.

"ఒరే, బుడ్డి ప్రభలో నీ కథ పడిందట, మన వానర సైన్యం తలో కాపీ కొనేందుకు బజారు పరుగెత్తారు. రారా, కాపీలు మిగలవు మనకి."

గోపీ, బుడ్డిచెయ్యి గుంజి లాక్కుపోతున్నాడు; బుడ్డి మెదడు పనిచెయ్యటంలేదు. 'ఏమిటీ, నా కథ ప్రభలో వచ్చిందా! ఎట్లా వచ్చింది? అరే ఇదేం మిస్టరీ! యమగా ఉందే' అనుకుంటూనే పరుగుతీశాడు.

"నాయనమ్మోయ్! మన బుడ్డి కథ ప్రభలో పడింది. పడింది ప్రభలో" అంటూ పక్క ఇంట్లో అద్దెకున్న అలివేలు పరుగు పరుగున ప్రభ పట్టుకువస్తూ గడప తగిలి ధాం మని పడి అయినా లేచేసి మట్టి దులుపుకుంటూ నాయనమ్మ దగ్గరకి వచ్చింది.

"ఇదిగో! ఈ కథే మనబుడ్డిది మామ్మా! కథ పేరే, 'గుత్తి వంకాయకూర'; రచన బుడ్డి" రొప్పుతూ చెప్పేసింది బుడ్డి ప్రాణస్నేహితురాలు అలివేలు.

"మన బుడ్డిగాడి కథే ప్రభలో పడింది! నా నాయనే, నా బంగారే! నే చెప్పలేదండి. వాడో బంగారుతండ్రి, పెద్ద కవి అయిపోతాడనీ! నాకు తెలుసు. అసలూ నే నేనాడో మొక్కుకున్నా- వాడి కథే గనక పడితే ఆ ఏడు కొండలవాడి దర్శనం చేయించి డబ్బీలో వెయ్యినూటపద హార్లు వేస్తానని. నాయనకి ఇంటికి రాగానే దిష్టితీసేయాలి."

సోమిదేవమ్మ ఏదేదో చెప్పేస్తోంది. ఆనందం పట్టలేక ఇటునించి అటూ అటునించిఇటూ తిరిగేస్తోంది. అప్పలమ్మ వరండా ఊడుస్తూ అలాగేనిలిచిపోయింది. "నా కథే రాస్తా న్నాడు బుడ్డిబాబు అదే అయింటదో ఏమో, అలివేలమ్మా ఆ కథేంటో కూ తసీతుకు ఇంటా" అంటూ నడ్డిన చెయ్యి పెట్టుకుని ముసిముసి నవ్వులు నవ్వేస్తూంది అప్పలమ్మ.

"ఏమిటే! కథ ప్రభలో పడింది! ఆ...ఆ కథ పడు తుందని తెలుసు నాకు. ఏదీ ఆ ప్రభ ఇలా తే" ఆతురతగా లేచాడు తాతయ్య.

సోమిదేవమ్మ భర్తమీద కయ్ మంటూ లేచింది.

"ఆహా! వాడు కథలు రాస్తూంటేనేమో, నెత్తిన నీళ్ళు కుమ్మరించినట్లు మాట్లాడి, తీరా యివ్వాడు ఏదీ కథ అంటూ చదవటానికి ముందు తయారవుతున్నారూ. ఒసే అలివేలూ ఇవ్వకే. అసలు మీ తాతయ్య చదవడానికి వీల్లేదు. మాట్లాడకుండా కూర్చోండి."

"మాట్లాడారా నా కోపం వస్తుంది. ఒసే అలివేలూ నే చదువుతా ఆ ప్రభ ఇలా తే." భర్తవైపు గర్వంగా చూస్తూ ప్రభ అందుకుంటుండగానే తాతయ్య అమాంతం వచ్చి ప్రభ లాగేసుకున్నాడు. సిటారుగా నిల్చుని కథపేరు పదేపదే చదివేస్తూంటె సోమిదేవమ్మకి అరికాలిమంట నెత్తికెక్కింది. విసురుగా ప్రభ లాగేసుకుంది. తాతయ్య కళ్ళెర్ర జేసినా భయపడలేదు సోమిదేవమ్మ. ఆ యిద్దరి తగూ తీర్చే ఆలోచన చేసి, అలివేలు అంది.

"నేపైకి చదివేస్తా, ఇద్దరూ ఒకేసారి వినండి"-యిద్దరి ముఖాలూ ఒక్కసారి చూసి ప్రభలో కథ చదవడం మొదలెట్టింది అలివేలు.

"తాతయ్య ఒకరోజు లేతవంకాయలు తెచ్చి గుత్తివంకాయ కూర వండమన్నాడు. సరిగ్గా ఆ పూటేగా తాతయ్యకి కడుపునెప్పి వచ్చి అన్నం మానేశాడు! మరురోజు నేను గుత్తివంకాయకూర తినలేదు గనక ఆ ఖరీదు యిస్తావా లేదా అంటూ పేచీ పెట్టాడు. అప్పుడు నాయనమ్మ..."

కథ చదవటం ఆపి అలివేలు ఆ ఇద్దరివైపూ పరీక్షగా చూసి తిరిగి పత్రికలోకి దృష్టి మళ్ళించింది. ఇంతలో బుడ్డి, నలుగురు స్నేహితులు వెంటరాగా తెలుగు సినిమాలో హీరోలాగా పోజుపెట్టి బుజాలు బిగపట్టి చేతిలో ప్రభ అందరికీ చూపిస్తూ వస్తుండగా అడుగులు వేస్తూ అలా అలా నడిచివస్తూ అలివేలు తిరిగి కథ చదవబోతూంటే, 'స్టాప్' అన్నాడు.

గది ఊడ్చి చెత్త పారబోయబోతూన్న అప్పలమ్మతోసహా బొమ్మల్లాగా ఆగిపోయారు

"తాతయ్యా! నాకు 'కథలు' రాయటం చేతకాదన్నావు కదూ!

"ఇప్పుడు చెప్పు! కథ ప్రభలో ఎల్లాపడింది! కదలకుండా కళ్ళతోనే చెప్పు" విలన్‌లాగా పోజుపెట్టి అడిగాడు బుడ్డి.

తాతయ్యకి కోపం వచ్చేస్తోంది. కళ్ళతోనే వెతుకుతున్నాడు చింతబరికె దగ్గరలో ఉన్నదా అని. ఆ రహస్యం బుడ్డి పసికట్టేశాడు. గాభరా పడిపోయి తేరుకుని నవ్వేస్తూ-

ఆ...లైక్...ఆపటం తడవు మెడనరం పట్టేసినట్లయిన తాతయ్య ఒక్కసారి అటూ ఇటూ తల విసిరి సరిచేసుకున్నాడు. సోమిదేవమ్మ కాళ్ళకి ప్రభతోసహా నమస్కరిస్తున్న మనమడి తల నిమురుతూ ఆప్యాయంగా దగ్గరికి తీసుకుని ఆశీస్సులు కురిపించేస్తూ అక్కున చేర్చుకుంది. సోమి

దేవమ్మకి ఆనందంతో గంతు లెయ్యాలనిపిస్తోంది. తను ఓ రచయిత నాయనమ్మ అయిపోయిందనే గర్వం అంతా ముఖంలోకి వచ్చేసింది. అలివేలు విచిత్రంగా చూస్తూ బుడ్డి నెత్తిన ఓ మొట్టికాయ ఇచ్చి, "ఇవే నా కంగ్రాట్యులేషన్సు" అంది.

"బుడ్డిబాబూ! నా కతేనా రాచిందీ" అప్పలమ్మ బుడ్డిబాబుని బ్రతిమిలాడుతోంది చెప్పమని.

తాతయ్య విసురుగా వచ్చి సోమిదేవమ్మ అక్కున చేరిన బుడ్డి చేతిలోనించి ప్రభ లాగేసుకుని అసూయగా చూస్తూ—

"ఏరా! ఈ కథ నువ్వు రాశావా! నిజం చెప్పు"— గద్దించి అడిగాడు.

"ఆ...అవును. అందులో నా...పేరేగా ఉంది..."

తడబడిపోయాడు బుడ్డి. తాతయ్య విసురుగావచ్చి మనమడి చెవి పట్టుకునేసరికి సోమిదేవమ్మ విజయవాడ కనకదుర్గ అయింది.

"ఏమిటా పసివెధవని దబాయిస్తారూ? కథ రాశాడు. ఇంకా రాస్తాడు. మీ కెందుకూ అంత కడుపుమంట. నా బంగారుబుడ్డి పదిహేనేళ్ళకే కథలు రాశాడంటే ముందు ముందు ఎంత పెద్ద రైటరయిపోతాడో! ఇదంతా ఆ కళ్యాణ చక్రవర్తి దయ."

కళ్లు మూసుకుని భక్తితో నమస్కరించింది సోమి దేవమ్మ.

"ఒసేవ్... ఈ వెధవ నీకు మస్కా వేస్తూన్నాడే. ఆ కథ వాడు రాయలేదు. లేదంటే లేదు" గొంతు చించుకుని అరుస్తున్నాడు తాతయ్య.

"కళ్ళకి మసగొస్తే ఆ చత్వారం జోడెట్టుకుని ఆ పేరు మరోసారి చదువుకోండి. మన ఇంటినంబరు, బుడ్డి పేరు ఒకే బుడ్డీ పొరపాటు చేశావురా! ఆ కథతో పాటు నీ ఫొటో కూడా పత్రిక వారికి పంపివుంటే ఆ కథ పక్కన ఎంచక్కా నీ ఫొటో కూడా వేసేసేవారు. ఈ ముసలాయన నోరు మూసుకునే పని."

"ఇదిగో! ముసలాయనా గిసలాయనా అన్నావంటే పళ్లూడగొడతా! వాడా కథ రాయలేదు, లేదంటే లేదు."

"అంతలా గొంతు చించుకుంటున్నారు! పోనీ వాడు రాయలేదు సరే-మరి మీరు రాశారా!" నిలదీసింది సోమి దేవమ్మ.

భార్య నిలదీసేసరికి తాతయ్య కాళ్ళు వణుకు ప్రారంభమై ఒళ్ళంతా చెమట పట్టేసింది. జవాబు సమయానికి తోచక తికమక పడిపోయాడు సోమిదేవమ్మ విజయ గర్వంతో మనవడివైపు తిరిగింది.

"ఆ కథ కాస్త చదవరా నాయనా! ఏదైనా తీపి పిండివంట చేసిపెడతాను. నీవు ఒక్కడవే కాదు నీ స్నేహితులనికూడా తీసుకురా! ఆ చదువు."

అలివేలు ఈ హడావుడేం పట్టించుకోకుండా కథ పూర్తిగా చదివేసి పగలబడి నవ్వటం మొదలెట్టింది.

"కథ చదవకముందే అలా నవ్వుతావేమే-" కోప్పడింది సోమిదేవి.

"నాయనమ్మా ఈ బుడ్డిగాడు రాసింది ఎవరి కథో తెలుసా! నీ కథ. ప్రతి రోజూ నీవూ, తాతయ్యా పోట్లాడేదంతా ఇందులో రాసేశాడు. ఇందులో నవ్వొస్తున్నా... రొమాన్సు.. ఇంకా ఇంకా చాలా ఉంది. అచ్చం మన తెలుగుసినిమాలా ఉంది. ఆడవిలన్ కూడా ఉంది నానమ్మా" ఆపకుండా చెపుతూ వుంది అలివేలు.

"ఆగవే! అయినా బుడ్డిగా మనఇంట్లో విషయాలన్నీ కథలంటూ రాసి పత్రికల కెక్కిస్తారుటరా! ఓరి వెధవా! మగాళ్ళంతా ఎక్కడ చచ్చారని - ఆడవిలన్‌లని పెడుతూ కథ రాయటానికి...ఇప్పటికే జానెడుగుడ్డ అన్నా లేకుండా గెంతుతూన్నారు. ఇంక తుపాకీలు పట్టుకు యుద్ధాలు కూడా చేయిస్తారా! ఏరా మాట్లాడవేం? నీ కేం పోయేకాలం ఇట్లా రాయటానికి!"

"మామ్మా ఈ కథలో విలన్‌వి నువ్వే! తాతయ్యని పచ్చడిబండతో కొట్టటానికి వస్తావుట" అలివేలు మరో కొత్త సంగతి చెప్పింది.

"వెధవా!" అంటూ అక్కడే వున్న వంకీకర్ర అందుకుంది సోమిదేవమ్మ.

"నే నలా రాయలేదునానమ్మా! ప్రేమకథ రాశాను. ఓ అందమైన అమ్మాయీ ఓ కాలేజి అబ్బాయీ, ప్రేమించుకుని బోలెడన్ని కష్టాలుపడి కడివెడు నీళ్ళు కార్చి చివరికలాగో పెళ్ళిచేసుకోవటం ఇదీ రాసింది" తప్పించుకోవటానికి మార్గంవెతుక్కుంటూ అన్నాడు బుడ్డి, బట్టల పైకి యెక్కి కూర్చుని.

"అయితే ఈ కథ ఎవరు రాసినట్లు!"

"నే...నేను నాయనమ్మా! నేనే రాసి ప్రభకి పంపాను. నా పేరు అచ్చిరాలేదని బుడ్డిపేరు పెట్టాను అంతే" అంటూ నవ్వింది అనూరాధ.

"నీ కేం పోయేకాలమే! ఇల్లాంటి కథలు ఆడవాళ్లు రాస్తారటే. ఓసి నీ ముఖం పాడవా!"

అనూరాధ అదేం వినిపించుకోలేదు. సోమిదేవమ్మ చెవి మెలేస్తున్నా భరించేస్తూ "ఈ కథకి పారితోషికం వచ్చినప్పుడు నేనే బుడ్డిపేరున సంతకంపెట్టి తీసుకుంటా! అంతే" ఒకవైపు చెవి నెప్పిపెట్టుతూన్నా భరిస్తూ అంది.

"అదేం కుదరదు" ఒకేసారి తాతయ్యా మనవడూ గట్టిగా అనేశారు.

"ఏం ఎందుకు కుదరదూ! కథ మీ రెవ్వరూ రాయ

లేదు. నేనే రాశాను. నానమ్మ చేతి మొట్టికాయలు నేనే తింటాను. ఆ డబ్బూ నేనే తీసుకుంటాను."

"అలా వీల్లేదంటే వీల్లేదు" తాతయ్య గొంతు ఖంగుమంది.

"ఇంతకీ ఈ కథ ఎవరు రాశారూ! నన్నో బ్రహ్మ రాక్షసిలా ఎవరు వర్ణించారూ అని మర్యాదగా అడిగితే చెప్పటల్లేదు కదూ! ఉండండి చెప్తా! నన్నే రాక్షసిలా వర్ణిస్తారా!" అంటూ అక్కడే వున్న అప్పలమ్మ చేతిలోని చీపురు అందుకుంది.

"బాబోయ్. నే రాయలేదీ కథ... నే రాయలేదు" వీక కంఠంతో అనేశారు బుడ్డి, అనూరాధా!

అపరకాళికా దేవిలా వస్తూన్న భార్యవైపు కన్నార్పకుండా చూస్తూ నిలిచిపోయాడు తాతయ్య.

"నానమ్మోయ్! దొంగ దొరికాడు. ఇదిగో తాతయ్య ప్రతిరోజూ రామకోటి రాస్తూన్నా అంటూ సగం సగం రాసిన కథలు. అన్నింటిలోనూ నువ్వే హీరో-హీరోయిన్వీ" అలివేలు రామకోటి కాయితాలు పట్టుకొచ్చింది అక్కడకి.

"ఆ .." అంటూన్న సోమిదేవమ్మ చేతిలోని చీపురు కట్ట జారి క్రింద పడిపోయింది.

తల గోక్కుంటూ పిలక సరిచేసుకుంటూన్న

తాతయ్య ముఖంలో చిరిసిగ్గు తొంగిచూసింది. ఇదంతా చూస్తూన్న బుడ్డికి బోలెడంత సంతోషం వచ్చేసింది.

"అయ్యో నా రాతా! అరవై ఏళ్ళొచ్చిన తరవాత చదువుకోక మన్నుగొట్టుకుంటూడా అన్నట్లు మీా రిప్పుడు కథలు రాయటం ప్రారంభించారా! సిగ్గు సిగ్గు!" ఆశ్చర్యం నించి తేరుకున్న సోమిదేవమ్మని బుడ్డి 'స్టాప్' అంటూ గది లోకి పరుగెత్తాడు. కెమెరా తెచ్చి బొమ్మలుగా నిల్చిపోయిన వాళ్ళనందరినీ ఫొటో తీయబోతూ, ఓ పనిమనిషి—

"బుడ్డిబాబూ! నాక్కూడా ఓ ఫొటో" అంటూండగానే కెమెరా క్లిక్‌మంది.

బుడ్డి స్నేహబృందం, రచయిత అయిపోయిన బుడ్డిని అభినందించి ఓ పెద్ద పూలదండతో సహా వచ్చారు.

"రచయిత బుడ్డికీ జై..." అంటూ బుడ్డి వాళ్ళ చేతుల్లోని పూలదండ అందుకుని, "మిత్రులారా 'గుత్తి వంకాయకూర' కథా రచయిత శ్రీ బుడ్డిబాబు తాతయ్య శ్రీనివాసరావు. ఈ శుభసమయంలో తాతయ్యని ఈ పూలమాలతో సత్కరించి ఆశీస్సులు అందుకుందాం రండర్రా" అంటూ తాతగారికి నమస్కరిస్తూంటే బుడ్డి మిత్రబృందం నోరు తెరిచి పళ్ళు బైటపెట్టి యాంత్రికంగా తాతయ్యకి నమస్కరించడానికి క్యూలో నిల్చారు.

"జీవితంలో బాగా పైపైకి పెద్ద పెద్ద చదువులూ పదవులూ చేపట్టాల్రా" అంటూ ఆశీస్సులు కురిపించాడు తాతయ్య.

"ఊ...మా కవే కాదు! నీకులా ఏనాటికైనా మేం అందరం రచయితలం కావాలి. బోలెడన్ని కథలు రాయాలి. అన్నీ ఆంధ్రప్రభలో పడాలి. ప్రభ కాపీలు మా వానర సైన్యం కొనేయాలి- అని ఆశీర్వదించు తాతయ్యా" బుడ్డి ముద్దు ముద్దుగా అన్నాడు.

"ఇష్ట కామ్యార్థ సిద్ధిరస్తు. ముందు మన బుడ్డిగాడి కథ పడిందిగా ఇంక మీరు ప్రయత్నించండి" అనటం తడవుగా అందరూ "తాతయ్యకి జై."

ఆ ఇల్లు పిల్లల అరుపులతో ప్రతిధ్వనిస్తూంటే సోమిదేవమ్మ వంట ఇంట్లోకి పరుగు తీసింది - "పసివెధవల నోరు తియ్యబడేయాలి" అనుకుంటూ.

"నా కథకూడా ఇలాగే ఏ నాటికైనా ప్రభలో పడకపోతుతుందా" అని ఆశగా ఎదురు చూస్తూంది అనూరాధ